

Žalm 103. (104.)

Dobrořeč, duše má, Hospodinu. Hospodine, Bože můj, tys nadevše veliký! Oděn jsi ve slávu a velebnost.

Světlem oblékáš se jako rouchem. Nebesa rozestíráš jako kůži stanovou.

Shromažďuješ vody u sebe ve výšinách. Oblaka užíváš jako svůj vůz, na perutích větru kráčíš.

Anděly tvé utvořil jsi jako duchy a služebníky tvé jako plamen ohnivý. Založil jsi zemi na *pevných* základech jejích a nepohne se na věky věkův.

Propast ji halí jako roucho; nad horami stály vody.

Jak jsi jim pohrozil, rozeběhly se; rachot hromu tvého je zaplašil.

Zdvihají se *vlny jako hory* a klesají *jako roviny* na místo, jež jsi jim určil.

Meze jsi jim položil, které nepřekročí, nevrátí se, aby přikryly zemi.

Určuješ pramenům v roklicích *vyvěrat*, aby mezi horami vody tekly; napájejí všelikou zvířenu polní, divocí osli z nich ukojí žízeň svou.

U nich má své hnízdo ptactvo nebeské, mezi skalami šveholící.

Svlažuješ hory se své klenby, plody díla tvého nasycuje se země.

Trávě dáváš růsti pro dobytek, jakož i bylinám pro potřebu lidí, abys tak vyvodil chléb ze země.

Víno rozveseluje srdce člověka, takže *jeho* obličej září jako pomazaný olejem. Chléb pak srdce člověka posiluje.

Dosyta pítí mohou polní stromy i cedry libánské, kteréž *Bůh* sázel; tam staví si ptactvo hnízda svoje, čapí hnízdo jim vévodí.

Vysoké hory patří kozorožcům, skály pak jsou útočištěm zajícům.

Bůh učinil měsíc, by časy *odměřoval*; slunce ví, kdy dlužno mu zapadati.

Přivádíš tmu, i nastává doba noční; v té se hýbají všechna zvířata lesní; lvi řvou po kořisti, žádajíce na Bohu pokrm sobě.

Vzešlo slunce, a sbírají se znovu a do doupat se ukládají.

(Pokračování)

Tu pak vychází člověk k dílu svému, aby pracoval až do večera.
Jak nesmírné jsou skutky tvé, Hospodine! Vše moudře jsi učinil.
Plna je země tvorstva tvého.
Moře tu velké a širé; v něm nescíslný počet havěti, živočichů malých
i velkých.
Tam proplovají koráby a drak, jehož jsi stvořil, abys ho ponížil.
Všecko od tebe očekává, že jim dáš pokrm v čas příhodný.
Ty dáváš jim, a oni berou; otevíráš ruku svou, a všichni jsou naplněni
blahem.
Odvrátíš-li však tvář svou, děsí se; odnímáš-li jim ducha, ztrácejí se
a navracejí se v hlínu svou.
Pošleš ducha tvého, a zformováni jsou opět, a *tak* obnovíš tvář země.
Sláva Hospodinova budiž na věky. Radost má ze svých skutků
Hospodin.
Pohlédne na zemi, a začne se třást; dotkne se hor, a kouří se z nich.
Zpívati budu Hospodinu celý život svůj; chváliti budu Boha svého,
dokud žiti budu.
Kéž se mu líbí rozjímání moje, já pak radovati se budu v Hospodinu.
Kéž by vymizeli hříšníci ze země a bezbožníci – aby již nebyli!
Dobrořeč, duše má, Hospodinu!
Slunce ví, kdy dlužno mu zapadati, přivádíš tmu, i nastává doba noční.
Jak nesmírné jsou skutky tvé, Hospodine! Vše moudře jsi učinil.

Sláva Otci i Synu i Svatému Duchu, i nyní i vždycky a na věky věkův.

Amen.

Allelujah, allelujah, allelujah, sláva tobě, Bože! (*Tříkrát*)